

Họ và tên: Nguyễn Thị Tuyết Nhung
Lớp : C11

Tập san HOA NẮNG

Cuối cấp - Kỉ ức - Cảm xúc



Thân tặng đến C11 của tôi , thầy cô và mái trường thân thương!!!
"Thời gian trôi qua mau chỉ còn lại những kỉ niệm, kỉ niệm thân yêu ơi sẽ còn nhớ mãi tiếng thầy cô, bạn bè mến thương ơi,sẽ còn nhớ những lúc giận hờn..."

Ôi! Câu hát ấy mãi luôn văng vẳng trong trái tim những đứa học trò chúng em. Những giây phút cả lớp chúng ta cùng ngồi hát với nhau, yêu thương, tha thiết. Giờ giạt mình thời gian sao trôi nhanh đến lạ. Ba năm dưới mái trường **THPT Võ Trường Toản** thân yêu này, vậy mà mới đó chúng ta chỉ còn được bên nhau vồn vồn vài tháng nữa thôi. Kỷ niệm đầy ắp như một giấc mơ. Thầy cô kính yêu, bạn bè và lớp học, bảng đen với phấn trắng, làm sao níu kéo được tuổi học trò.

Mười hai năm học, mười hai năm ngồi trên ghế nhà trường, đã trải qua bao cung bậc cảm xúc, nhưng các bạn ơi hai chữ **“Cảm Xúc”** giờ đây thật khó lí giải khi chúng ta đã là học sinh lớp 12.

Có lẽ lớp 12 là năm học đau đớn nhất trong đời học sinh, tôi sẽ không bao giờ quên những ngày buồn ngủ chết mê chết mệt, hàng đồng đề chòng chát làm mãi chưa xong, đầu óc lúc nào cũng quay mòng mòng, chuông reo còn không phân biệt được đâu là chuông vào lớp, đâu là chuông hết giờ. Nhưng khoảng thời gian đó cũng trôi qua rất nhanh, nhanh đến mức vào một ngày nào đó giữa tháng sáu, tôi chợt nhận ra rằng cuộc đời cấp 3 của mình đã đặt dấu chấm hết từ lúc nào.

Chỉ qua vài ngày nữa thôi, lộc non sẽ trở lên xanh biếc, mưa xuân thôi thúc giục già chúng lớn nhanh, trưởng thành trong mùa hè và đủ sức đối phó với mùa đông khắc nghiệt. Thời gian cứ thế trôi đi, lặng lẽ chuyển mình. Mọi thứ dường như chỉ là thoáng qua, cái còn lại là những dòng ký ức. Mỗi kỉ niệm là một trang vở tinh tươm, mỗi nụ cười là một nấc thang, mà tất cả đó là hành trang tiếp bước ta vào đời.

C11 thân yêu – cái tên mà cả đời này tôi sẽ không quên. Chúng tôi thường gọi đùa với nhau rằng lớp **cún con** ☺ cơ mà là cún ngoan của thầy cô. Những năm vừa qua chúng tôi đã cùng với nhau tạo nên những thước phim của đời mình, mà sau này những khi xem lại kí ức vẫn còn đó, ngỡ như vừa mới hôm qua thôi.



Nếu hỏi chúng tôi đã trải qua những gì thì ôi kể làm sao hết nhiều lắm những kỉ niệm nhưng chắc chắn rằng mỗi một học sinh của lớp C11 này sẽ chẳng bao giờ quên, chúng như một bộ phim quay chậm, chậm rãi lướt qua trong đầu chúng tôi từng chút từng chút một như luyện tiếc chẳng muốn rời mỗi khi được hồi đến.

Đó là những lần rủ nhau trốn học, quẩy một bữa linh đình, những lần đi học muộn bị cả lớp cười ồ lên trên ghẹo.

Đó là ánh mắt thân thuộc của bạn trai bạn gái, là cái đỏ mặt của những lời trêu đùa, chọc ghẹo, là cái nắm tay đầu tiên, là những rung động đầu đời, là tình cảm bạn bè, tình cảm học trò trong sáng.

Đó cũng là chút ganh tị nhau để biết phần đầu trong học tập, nhằm đạt được mục tiêu của mình. Là những hiểu lầm nho nhỏ, là những mâu thuẫn bạn bè của sự bướng bỉnh tuổi mới lớn.

Là những giọt nước mắt lén quay đi, là những cái ôm siết chặt, là những cái nắm tay, lời an ủi động viên khi bạn bị điểm thấp. Là những buổi học nhón nháo hay những lúc ngủ tập thể, những khi vụng trộm quà vặt hay những chiêu trò chọc ghẹo thầy cô, bạn bè...cái thời trẻ con ấy!!!

Và ai có thể quên dấu ấn ngày Trại Xuân năm đó. Chính cái khoảnh khắc ấy, cái khoảnh khắc mà chúng ta sum vầy, góp chân góp tay cho công tác chuẩn bị, còn nhớ những hôm ở lại đến tối làm cho xong cái công, may cho xong bộ đồ hùng hạp mua được ổ bánh chia nhau lót dạ. Mồ hôi lấm tấm trên mặt, mệt thật đấy nhưng ai nấy cũng vui đến lạ. Ôi bao cảm xúc lúc ấy làm sao gói trọn.

Còn nhiều thật nhiều bao lời chưa kể, tất cả những lần cùng nhau đó có lẽ sẽ gói trọn ngăn nắp xếp vào một ngăn trong trái tim chúng tôi mà mỗi khi nhớ đến nó lại lật ra trước mắt.

Vâng, năm cuối quả thật rất vất vả, mệt mỏi, chạy đua với thời gian, quay cuồng với những tiết học thêm mà chúng tôi hay gọi là “chạy show”. Nhưng đối với tôi đó là những giây phút đáng quý nhất. Từng giây từng phút tôi đều muốn lưu giữ cái sự nỗ lực để đến được cánh cổng Đại Học cao vời mà 12 năm đèn sách theo đuổi. Rồi giờ đây khi đứng trước nó, quay đầu lại tôi bỗng lưu luyến làm sao một khoảng thời gian dài đó.

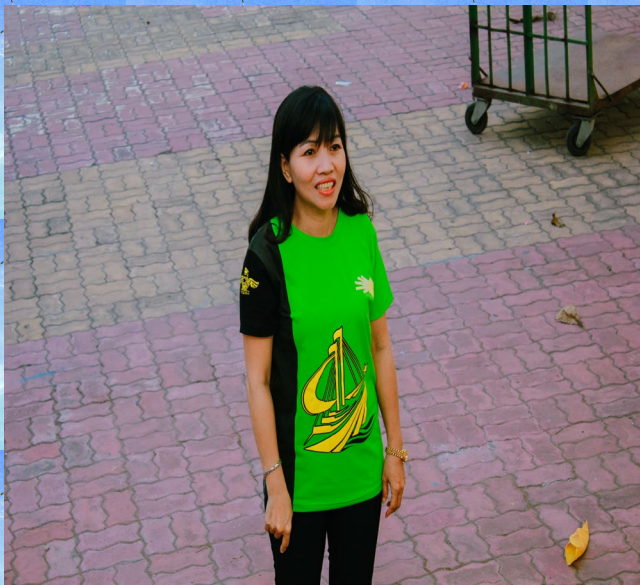


Thưa thầy cô!

Kính mến gửi đến những người đưa đò yêu thương của chúng em vài dòng lưu bút. Thầy cô ơi, cảm ơn thầy cô đã luôn tận tâm bên cạnh uốn nắn chúng em thành người tốt. Người còn chuẩn bị tươm tất cho chúng em cả một hành trang bổ ích để đưa chúng em đến bến bờ mong đợi. Nụ cười hiền hậu ấy hay ánh mắt động viên kia chúng em mãi khắc cốt ghi tâm. Có những lúc giận hờn ngang bướng, làm thầy cô buồn lòng để rồi giờ đây chúng em không khỏi nao lòng xóa đi những lỗi lầm mình đã mắc, những ngây thơ khờ dại đã qua... và rồi về sau lại thêm được nghe tiếng thầy cô trách phạt.... Nhớ dáng cô giảng bài, dáng thầy chỉ dạy, bỗng muốn thu hết không gian một buổi học của năm cuối cấp tuổi 18 vào tầm mắt. Một chút luyến tiếc và nôn nao. Sắp xa trường



Và càng thân thương gửi đến cô chủ nhiệm Kim Liên. Cô ơi, nói làm sao hết những biết ơn cùng bao yêu thương chúng em muốn gửi đến cô. Cảm ơn cô đã cho chúng em một năm học thật ý nghĩa. Cô là thuyền trưởng và chúng em là những hành khách, công ơn chèo lái để con thuyền C11 cập bến thành công đó chúng em luôn mãi khắc ghi. Cô chúng em vui tánh lắm, bày chúng em những trò hay để làm cùng nhau, dẫn dắt chúng em từng chút một, chỉ cho chúng em biết thế nào là đoàn kết và hơn hết cô luôn tạo mọi điều kiện để chúng em tạo ra những kỉ niệm với nhau. Cô quả là một giáo viên tâm lý nhất trước giờ em từng gặp, thật may mắn khi được cô chủ nhiệm. Một lần nữa cảm ơn cô vì cô đã đến với chúng em!!!



Bỗng chợt thấy trên cây phượng đã lấm tấm đỏ. Nhìn những cánh hoa rơi mà lòng tôi thấy thật bồi hồi. Màu hoa đỏ thắm như cổ vũ cho chúng tôi trong cuộc chiến đầy ác liệt của đời mình sắp tới mà cũng để lại đây một miền hồi ức trong màu đỏ thắm ấy. Nghe



những bài hát về thời cấp 3 mà khỏe mặt chột rung rung...nhớ quá!!

Năm cuối cấp, ngỡ trước tiếng chào của đàn em lớp dưới, bật cười vì sao thấy giống mình quá, rồi lại tần ngần. Ừ nhỉ, lớn rồi. Vậy là chúng ta đã sắp chia xa rồi đấy. Có lẽ sẽ chẳng quên đâu mấy mươi gương mặt thân quen đó

Thực ra. Chẳng cần bản thân tự hứa hẹn sẽ nhớ mãi
Thực ra. Chẳng cần cố gắng lưu giữ từng mảnh kí ức một

Thực ra. Chẳng cần sợ hãi sẽ lãng quên một mùa hè của tuổi 18

Vì đơn giản “ Ràng buộc con người không phải lời thề. Chỉ cần mình tự cảm thấy thiết tha với một điều

nào đó, thế là đủ rồi”

Thời gian - cách biệt, sẽ chẳng là gì nếu ta mãi nghĩ về nhau, mãi trân trọng, yêu thương hoài niệm cũ. Và biết đâu, nó sẽ là cầu nối để ta lắng nghe nhịp đập của lòng mình, nghe được tiếng ngày xưa, dịu dàng, man mác, áp vào tim và cảm nhận.

Bao nhiêu điều đáng nói, những chuyện ngày xưa giờ đã ngủ ngoan, hãy cất giữ cho riêng mình một thời học trò tinh khôi áo trắng, một thời cấp sách tới trường.

Bạn và tôi hãy cùng nhau cố gắng nhé! Học tập thật tốt để đến với mơ ước của chúng ta:

QUYẾT TÂM ĐỔ ĐẠI HỌC!!!

Dẫu mai này mỗi đứa một phương trời, một mùa dịu vợi. Trên con đường chúng ta đi luôn có ánh mắt của thầy cô, dõi theo từng giờ, từng phút, có kỉ niệm và tình yêu thương nâng đỡ mỗi bước chân chúng ta đi.



Tôi sẽ không quên mỗi một người mỗi một kỉ niệm nơi đây, mãi khắc vào tim C11 thân yêu và mãi nhớ câu khẩu hiệu ấy “**C11-WE ARE ONE**”. Vậy nên đừng quên tôi – bí thư dễ thương ngày nào, bạn nhé!! Chào thân ái ☺

“ Có những mùa hè không hề trở lại
Chỉ nghe tiếng ve trũ cánh phượng hồng
Trang sách cũ xa rồi xa mãi
Ngân khúc nhạc lòng trong nỗi nhớ băng
khuâng...”